

ná posteľ. Ja som vôbec nenamietať. Samému sa mi akosi byť nechcelo, tak som to oznámil pánovi profesovi, pri ktorom stála aj naša triedna, ktorej sa to veľmi nepáčilo, ale v tom momente to nikto neriešil. Išli sme predsa na prvú túru a to do Szcavnice.

Dole v kuchynke sme dostali malú inštrukciu, po ktorej sme sa šli zbrať, pršiplášť a podobné artefakty a zmizli sme rovnako ako naše nadšenie po prvom dni. Celú cestu kropilo až pršalo, cesta bola dlhá, išli sme po cyklistickom chodníku a cesta tam nám trvala približne hodinu. Ako sme tam dorazili, zo strán sa chrľili nápady na autobusy, taxíky a podobne, ale takto by to asi nefungovalo. Obzreli sme si nádhernú kaviareň, plnú rastlín, korytok s rybami a podobne a mali sme nejakú malú chvíľku rozchod v meste, kde boli stánky s nejakými suvenírmami. Vedúci sa šli najesť a mali sme konečne malú chvíľku pre seba. Pobehali sme nejaké obchody, kde sme si kúpili hlúposti, to bežne turisti a najmä Slováci v Poľsku robia a dostali sme sa na miesto, kde sme sa mali stretnúť. Začalo ohromne pršať. Napriek tomu sme sa mali vydať na cestu, tak sme si dlho zložito dávali pršiplášte, ktoré keď sme si konečne po dlhom a neúprosnom boji obliekli, pršať prestalo. Cesta naspäť bola celom príjemná. Je možné, že v porovnaní s ostatnými dňami, to bolo príjemné. Konečne na chate, jedlo a ahá! Ide sa riešiť problém, kde a s kým Marek. Vďaka Bohu sa to vyriešilo veľmi vtipne. Pán profesor odsúhlasil moju infiltráciu a pani profesorka Myšičková, naša triedna,

nakoniec súhlasila tiež. Asi ju presvedčila veta pána profesora: „Však to je v poriadku, nič sa nebude diať,“ po ktorej nasledovala veta, ktorú zakričal šeptom, tak aby to každý počul: „A ak áno, tak ráno chcem počuť detaily. „Výborne, o zábavu postarané.“

Okrem toho ma veľmi zaujala reakcia triednej, keď navštívila, konečne už našu izbu a s úsmevom na tvári povedala: „Dúfam, že sa Marekovi postaráte o zábavu.“ Na čo zareagovala nemenovaná spolužiačka: „Samozrejme, pani profesorka, dnes večer bude striptíz.“ Asi to veľmi neupokojilo situáciu, ale budiš, vyrieknuté už neschováš. Deň sa skončil a boli sme radi, že sme všetci v posteliach a v pokoji. Ráno, keď sme všetci vstali, samozrejme nechýbala nejaká drobná hygiena, po ktorej sme sa odobrali na raňajky a opäť do svojich handier a smer Červený Kláštor. Opäť sme kráčali nejakú kú-sok po asfaltovej ceste, však neskôr sme zahli na trošku terénnejšiu cestu, ktorou sme sa mali dostať tam, kam sme sa dostať mali. Pred tým bolo veľa búrok, tak sa na tejto ceste vykonávali nejaké lesné práce a v určitom úseku sme museli obchádzať celkom pekne zosypaný kus cesty, kde sa ešte stále pracovalo. Samozrejme obchádzka bola dosť blatistá, takže keď

sme sa konečne napojili na normálnu cestu, moja „maličkosť“ bola o 10 cm vyššia. Už iba chvíľa cesty, to nás držalo pri živote a keď sme konečne videli náš cieľ - kláštor, ako by sme sa mu hodili do náručia. Kúpili sme si lístky, vstúpili do vnútra a sadli sme si asi na prvé lavičky, ktoré boli vo vnútri. Čas, kedy pán profesor môže objasniť históriu Červeného Kláštora a do detailov rozrozprávať všetky pikošky a príbehy týkajúce sa tohoto miesta. Po prehliadke sme sa dostali na pltky, ktorými sme splavovali rieku. Páni pltníci boli pravdepodobne veľmi radi, že mali pred sebou toľko budúcich sestričiek, tak sa dali do vtipkovania. Dokonca sa jedna z nich, Silvia, chopila „kormidla Titaniku“. Ospravedlňujem sa, že to takto nazývam, ale pod jej vedením by som to inak nenazval. Po výstupe z pltiak nás zastihli kočiši, ktorí by radi zviezli slečny aj za zníženú cenu. Ha! Opäť som sa zviezol takmer zadara a to len vďaka nim. Po večeri v nemenovanom penzióne v chatke vládla celkom vtipná atmosféra. Hrali sa nejaké spoločenské hry ako Twister a karty, hazard ako sa na správnej škole patrí. Trošku viac unavení ako predošlý deň sme zhasli svetlá a padli sme za obeť dočasnému komatóznemu stavu. Ráno sme opakovali rituály v štýle raňajky, po ktorých sme sa vydali na tú najväčšiu skúšku. Po rovnakej, už menej blatistej ceste sme prešli opäť do Červeného Kláštora, od ktorého sme sa mali vydať na Tri Koruny a Sokolicu. Ja so Silviou sme vedli na takej úrovni, že sme ostatné spolužiačky ani nevideli, ale nebudem sa tváriť ako najväčší šéf, cesta bola naozaj dosť ťažká. Nároč-

SILVIA, 3. Z A B